

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci stěžovatelky **A. K.**, zastoupené JUDr. Zdeňkem Ruskem, advokátem se sídlem Praha 4 – Nusle, Družstevní 8/1395, za účasti **1) Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Praha 1, Štěpánská 28, a **2) P. K.**, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2006, č. j. 7 Ca 52/2006 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán“) ze dne 22. 12. 2005, č. j. FŘ-15156/14/05, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 (dále též „správce daně“) ze dne 25. 2. 2005, č. j. 77882/05/005964/7065, platebnímu výměru na penále na dani z převodu nemovitostí v celkové výši 53 001 Kč.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka spatřuje vady rozsudku v jeho nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, ve vadách řízení spočívajících v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, a dále ve zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení. Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá, že městský soud vyšel ve svém rozhodnutí z prosté skutečnosti, že platba daně z převodu nemovitosti byla realizována po 30. 9. 2004 a že se tedy stěžovatelka dostala do prodlení, nikterak se však již nezabýval otázkou, zda toto prodlení zavinila svou liknavostí (nedbalostí) a zda a jaký podíl měl na prodlení správce daně. Stěžovatelka se rovněž domnívá, že k vyměření daně ve výtýkacím řízení podle ust. § 43 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), nebyl správce daně oprávněn. Pokud jde o otázku, zda předmětný pozemek je stavebním pozemkem, poukazuje stěžovatelka na skutečnost, že závěry městského soudu nevycházejí z přesně zjištěného stavu věci. Stěžovatelka je dále přesvědčena, že jí nebyla doručena výzva ke sdělení stanoviska k rozhodnutí bez jednání, neboť jí bylo doručeno toliko poučení předvídané ustanovením § 51 odst. 1, poslední větou za středníkem, s. ř. s. Proto stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Správní orgán se ke kasační stížnosti vyjádřil přípisem ze dne 13. 12. 2006. K námitce stěžovatelky týkající se jejího prodlení s placením daně z převodu nemovitostí uvedl, že z uvedeného je zřejmé, že notářská dohoda o uložení finančních prostředků a sjednané podmínky pro zaplacení daně odpovídaly původní právní úpravě, ale pro novou právní úpravu přiznávání a placení daně byly zcela nevyhovující. Protože k převodu vlastnictví došlo ke dni 8. 3. 2004 (právní účinky vkladu vlastnického práva), bylo nutné ve smyslu přechodného ustanovení článku II. zákona č. 420/2003 Sb. postupovat podle nové právní úpravy, účinné od 1. 1. 2004, která ukládá poplatníkovi daně z převodu nemovitostí povinnost zaplatit daň bez ohledu na její vyměření již ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Správní orgán je přesvědčen, že prodlení s úhradou daně vzniklo proto, že stěžovatelka trvala na vyměření daně a vystavení platebního výměru, a to i přes opakovaná vysvětlení správce daně, že po novele zákona již termín splatnosti daně nijak s platebním výměrem nesouvisí. Podmiňovat úhradu daně vystavením platebního výměru bylo ze strany stěžovatelky za daných okolností neoprávněné. Ve vztahu k námitce stěžovatelky, že se městský soud vůbec nezabýval otázkou, zda prodlení bylo zaviněno její liknavostí a zda se na něm podílel také správce daně, správní orgán opět připomíná zásadní změnu právní úpravy daně z převodu nemovitostí s účinností od 1. 1. 2004. Podle této úpravy vznikla daňová povinnost stěžovatelky v souvislosti s úplatným převodem nemovitosti, ke kterému došlo na základě kupní smlouvy ze dne 4. 2. 2004. Na základě výše uvedených skutečností měla stěžovatelka podle ust. § 21 odst. 2 písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí“ či „zákon“), podat daňové přiznání nejpozději do 30. 9. 2004, a protože je od počátku roku 2004 daň z převodu nemovitostí splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání, byla daň stěžovatelky splatná nejpozději dne 30. 9. 2004. Daňová povinnost však v uvedený den splatnosti uhrazena nebyla, a proto byla stěžovatelka ode dne 1. 10. 2005 s úhradou daně v prodlení. Námitka stěžovatelky, že výtýkací řízení bylo zahájeno až v době, kdy mělo být původní daňové řízení ukončeno, dokládá, že stěžovatelka nerozlišuje mezi splatností daně a lhůtou pro vyměření daně. Správce mohl daň vyměřit kdykoliv ve lhůtě tří let od konce kalendářního roku, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání, v daném případě až do dne 31. 12. 2007. Jinými lhůtami nebyl správce daně vázán. Z úkonů, které v průběhu celého daňového řízení činila, je však zřejmé,

že stěžovatelka využila každé možnosti, jak úhradu daně oddálit. Stěžovatelka se domnívá, že prodlení zavínil správce daně tím, že jí hned nezaslal platební výměr a prováděl vytykáací řízení. Nebere v úvahu, že úkony, které byl správce daně nucen činit před vyměřením daně, byly důsledkem nesprávně vyplněného daňového přiznání a nesprávného znaleckého posudku, tedy důsledkem jejího chybného jednání. Je třeba zdůraznit, že zákonnou povinností stěžovatelky bylo přiznat daňovou povinnost ve správné výši a v této výši ji také uhradit. Kdyby přiznala svou daňovou povinnost správně, pak by po ukončení vytykáacího řízení obdržela platební výměr, který by jen potvrzoval výši přiznané daně, a nevzniklo by žádné prodlení ani důvod k penalizaci. Pokud ale stěžovatelka uvedla v daňovém přiznání daňovou povinnost nižší, pak nese veškeré důsledky takového jednání. Kromě toho, že je povinna doplatit rozdíl daňové povinnosti, musí uhradit také prodlení s jeho úhradou, protože daň měla být zaplacená ve správné výši již v zákonem stanoveném termínu splatnosti. Postup správce daně při vyměření daně nebyl v žádném případě zdoluhavý či liknavý, byl v dané situaci nezbytný a efektivní a byl plně v souladu s ust. § 2 odst. 1 a 2 zákona o správě daní a poplatků. K prodlení s úhradou došlo jednoznačně na straně stěžovatelky a správce daně na něm nenese žádnou vinu. Dokud nebyly odstraněny všechny vady daňového přiznání a dokud nebyl správně zjištěn základ daně a vyměřena daňová povinnost, nemohl správce daně stěžovatelce konečnou výši její daňové povinnosti sdělit. O této skutečnosti byla stěžovatelka opakovaně informována. Tvrzení stěžovatelky, že jí správce daně fakticky odmítl sdělit číslo účtu pro úhradu daně, čímž zavínil prodlení, je nepravdivé. Správce daně poskytl bez zbytečného prodlení stěžovatelce číslo účtu, neboť jej uvedl na poštovní poukázku přiloženou k výzvě k odstranění pochybností údajů v daňovém přiznání ze dne 19. 10. 2004, č. j. 370071/04/005964/6823, kterou osobně převzala dne 21. 10. 2004. Ostatně čísla účtů jsou viditelně vyvěšena na vývěškách každého správce daně a není nutné tuto informaci sdělovat poplatníkovi písemně. Pokud jde o námitku stěžovatelky, že městský soud při rozhodování věci nevycházel z přesně zjištěného stavu věci, zdůrazňuje správní orgán, že předmětem sporu byla penalizace prodlení. Námitky stěžovatelky však směřují proti jinému rozhodnutí správce daně, kterým je platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 14. 1. 2005, č. j. 9634/05/005964/6823, jímž byla stěžovatelce vyměřena daň. Toto rozhodnutí již nelze v rámci zde probíhajícího řízení napadat. Jedná se navíc o rozhodnutí správce daně, u kterého nebylo předtím využito žádného z řádných opravných prostředků. S ohledem na výše uvedené se správní orgán domnívá, že v této části je kasační stížnost nepřípustná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Ostatně svá nová tvrzení stěžovatelka ani ničím nedokládá. Pokud jde o stěžovatelkou tvrzenou absenci výzvy ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., postupoval podle názoru správního orgánu městský soud v této věci způsobem obvyklým a správným. Poučení o procesních právech a povinnostech ze dne 31. 3. 2006, které správní orgán jako žalovaná strana od městského soudu obdržel, obsahovalo všechny informace ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., včetně možnosti rozhodování soudu o věci samé bez jednání. Výše zmiňované skutečnosti dokládají, že uvedené finanční orgány postupovaly při vydání napadeného rozhodnutí v souladu s platnými právními předpisy, vycházely z objektivně zjištěné skutkové podstaty a přihlíděly ke všem okolnostem, které mohly výši penalizace ovlivnit. Správně pak postupoval i městský soud a jeho rozsudek proto netrpí žádnými vadami namítanými v kasační stížnosti.

Dle ust. § 18 odst. 2 zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí je daň z převodu nemovitostí splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání [§ 21 odst. 2 písm. a) až d)].

Dle ust. § 18 odst. 3 citovaného zákona neodchyluje-li se daň z převodu nemovitostí uvedená v daňovém přiznání od daně z převodu nemovitostí vyměřené, nemusí správce daně

sdělovat daňovému subjektu výsledek vyměření, pokud o to daňový subjekt výslovně nepožádá nejpozději ve lhůtě pro vyměření daně z převodu nemovitostí. Za den vyměření daně z převodu nemovitostí a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu se považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání, a bylo-li daňové přiznání podáno opožděně, den, kdy došlo správci daně. Stejně se při počítání lhůt postupuje i u dodatečného daňového přiznání.

Dle ust. § 21 odst. 2 písm. a) citovaného zákona je poplatník povinen podat místně příslušnému správci daně přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí.

Dle ust. § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je daňový dlužník v prodlení, nezaplatí-li splatnou daň nejpozději v den její splatnosti.

Dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Zásadní stížní námitkou stěžovatelky je skutečnost, že se městský soud vůbec nezabýval otázkou, zda své prodlení zavinila svou vlastní liknavostí (nedbalostí) a zda a jaký podíl měl na tomto prodlení správce daně. Proto Nejvyšší správní soud zhodnotil obsah spisu Městského soudu v Praze a napadený rozsudek přezkoumal z důvodů uplatněných v kasační stížnosti.

Stěžovatelka ve své kasační stížnosti namítá, že městský soud vyšel ve svém rozhodnutí z prosté skutečnosti, že platba daně z převodu nemovitostí byla realizována po 30. 9. 2004 a že se tedy stěžovatelka dostala do prodlení. Městský soud se však vůbec nezabýval otázkou, zda toto prodlení zavinila a jaký podíl měl na prodlení správce daně. K tomu uvádí, že v souladu s ust. § 18 zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí požádala dne 29. 9. 2004 o doručení platebního výměru či alespoň sdělení čísla účtu, když toto podání bylo již urgencí. Správce daně však na její opakovanou žádost nereagoval a nemohla být proto splněna základní podmínka smlouvy pro poukaz částky uložené v depozitu na účet správce daně. Správce daně jí doručil platební výměr až dne 25. 1. 2005, tedy poté, kdy měla předmětnou daň zaplatit. Navíc jí vyměřil daň určenou ve vytykáčím řízení podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků. Toto řízení však podle názoru stěžovatelky správce daně zahájil až v době, kdy původní daňové řízení již mělo skončit, tj. po lhůtě pro vyměření daně z převodu nemovitostí. Prodlení správce daně s doručením platebního výměru a faktické odmítnutí sdělit číslo účtu, na který měla být daň poukázána, nesvědčí o tom, že by bylo dbáno na zachování jejích práv a právem chráněných zájmů či postupování v úzké součinnosti s ní jako s daňovým subjektem. Stěžovatelka je přesvědčena, že i kdyby jí správce daně zaslal platební údaje až k její urgenci ze dne 29. 9. 2004, mohla by zajistit poukaz deponované částky a prodlení by činilo pouze několik dní. Ani k tomuto prodlení by však nedošlo, pokud by reagoval již na její první žádost. Pokud jde o otázku, zda předmětný pozemek je stavebním pozemkem, poukazuje na skutečnost, že závěry městského soudu nevycházejí z přesně zjištěného stavu věci. Rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno k žádosti nechvalně známého H-S. v roce 1994, nikoli však na pozemku č. 1000/3 v k. ú. V. C., ale na pozemku vedlejším, a to bez její účasti. Protože byla jako účastnice řízení pominuta, napadla rozhodnutí opravným prostředkem a ministerstvo dopravy a spojů napadené rozhodnutí zrušilo. Další rozhodnutí,

kteřé městský soud cituje ve svém rozsudku, se opět týká sousedního pozemku a nikoli pozemku, který prodala. Ve snaze daňové řízení neprodlužovat však tyto skutečnosti stěžovatelka neuplatňovala, obzvláště je-li rozdíl ve výši daně minimální. Stěžovatelka dále namítá, že jí nebyla doručena výzva ke sdělení stanoviska k rozhodnutí bez jednání, neboť jí bylo doručeno toliko poučení předvídané ust. § 51 odst. 1, poslední větou za středníkem, s. ř. s. Z textu tohoto poučení však nelze dovodit, že je současně i zákonem předpokládanou výzvou, s níž lze spojovat zákonem aprobovanou domněnku souhlasu. Další písemnost městského soudu jí nebyla doručena a městský soud rozhodl ve věci dne 26. 9. 2006. Proto navrhla zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

V této věci považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné uvést, že ust. § 18 odst. 3 zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí zakotvuje právo daňového subjektu požádat příslušného správce daně o sdělení výsledku vyměření daně z převodu nemovitostí, a to nejpozději ve lhůtě pro vyměření této daně. V takovém případě je správce daně povinen sdělit daňovému subjektu výsledek vyměření. V souladu s výše uvedeným je nutno považovat žádost stěžovatelky ze dne 29. 9. 2004, která byla správcovi daně doručena dne 30. 9. 2004, a kterou se stěžovatelka domáhala „*urychleného zaslání platebního výměru*“, za právě takovou žádost, tj. žádost, jíž stěžovatelka podle ust. § 18 odst. 3 zákona výslovně požádala správce daně o sdělení výsledku vyměření.

Ust. § 18 odst. 3 zákona konstruuje situaci, kdy daňový subjekt může požádat správce daně o vydání platebního výměru, který se jinak nevydává, proto, aby měl tento subjekt jistotu o své daňové povinnosti. Platební výměr vydaný na žádost daňového subjektu je však pouze deklarací toho, v jaké výši již byla předmětná daň vyměřena, neboť za den vyměření daně z převodu nemovitostí a současně za den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu se podle ust. § 18 odst. 3 zákona považuje poslední den lhůty pro podání daňového přiznání. Avšak i proti tomuto typu rozhodnutí, tj. fiktivnímu platebnímu výměru, je možno podat odvolání. To znamená, že fiktivní platební výměr nabývá právní moci až marným uplynutím lhůty pro odvolání ve smyslu ust. § 48 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků. Proto, jak vyplývá z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2003, č. j. 6 A 148/2007 - 77, publikovaného pod č. 70/2004 Sb. NSS, jestliže správce daně zahájil vytýkáací řízení v odvolací lhůtě proti fiktivnímu platebnímu výměru a následně vydal platební výměr, znamená to, že bylo vyměřeno až platebním výměrem, vydaným na základě vytýkáacího řízení, kterým byly sistovány účinky fiktivního platebního výměru. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že správce daně postupoval v dané věci v souladu s ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků, když výzvu dle tohoto ustanovení učinil ve lhůtě pro podání odvolání proti platebnímu výměru, tj. v době, kdy vyměření daně nebylo pravomocné. Z těchto důvodů proto nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodnou námitku stěžovatelky, že k vyměření daně ve vytýkáacím řízení podle ust. § 43 zákona o správě daní a poplatků nebyl správce daně oprávněn.

Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že výše uvedené závěry nemění nic na skutečnosti, že se stěžovatelka dostala do prodlení s placením daně, neboť je třeba odlišovat vyměření daně a splatnost daně. V posuzované věci to znamená, že den vydání platebního výměru na daň z převodu nemovitostí č. j. 9634/05/005964/6823, tj. 14. 1. 2005, což je den vyměření daně z převodu nemovitostí, nemá vliv na splatnost daně. Naopak pro určení dne splatnosti jsou určující následující pravidla. Novelou zákona o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí provedenou zákonem č. 420/2003 Sb., kterou byl s účinností od 1. 1. 2004 změněn citovaný zákon, došlo k zásadním změnám v právní úpravě lhůt pro podávání daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí

a ke změnám při placení této daně, a to v zájmu zvýšení efektivnosti výběru daně z převodu nemovitostí. Toto nůvum spočívalo ve skutečnosti, že splatnost daně z převodu nemovitostí již nebyla podmíněna vyhotovením a doručením platebního výměru, ale tato daň je podle ust. § 18 odst. 2 zákona splatná ve lhůtě pro podání daňového přiznání. Vzhledem ke skutečnosti, že v posuzované věci nastal právní úkon mající za následek vznik daňové povinnosti, tj. úplatný převod nemovitosti, dne 4. 2. 2004, bylo i na danou věc nutno uplatnit pravidla pro splatnost daně „po novele“.

Pokud tedy stěžovatelce vznikla daňová povinnost v souladu s ust. § 9 odst. 1 písm. a) zákona v souvislosti s úplatným převodem nemovitosti, ke kterému došlo na základě kupní smlouvy ze dne 4. 2. 2004 a Katastrální úřad pro hlavní město Prahu rozhodl o návrhu na vklad vlastnického práva v její prospěch dne 9. 6. 2004, byla stěžovatelka ve smyslu ust. § 21 odst. 2 písm. a) citovaného zákona povinna podat daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí nejpozději do konce třetího měsíce následujícího po měsíci, v němž byl zapsán vklad práva do katastru nemovitostí, tedy do 30. 9. 2004. Přičemž v tomto daňovém přiznání byla stěžovatelka povinna si daň z převodu nemovitostí sama vypočítat. Současně však byla stěžovatelka povinna podle ust. § 18 odst. 2 zákona ve lhůtě pro podání daňového přiznání daň z převodu nemovitostí též zaplatit, a to ve správné výši.

Z výsledku vytykácího řízení vyplývá, že daň z převodu nemovitostí byla stěžovatelce vyměřena platebním výměrem správce daně ze dne 14. 1. 2005, č. j. 9634/05/005964/6823, ve vyšší výši (1 509 084 Kč), než-li té, kterou stěžovatelka deklarovala ve svém daňovém přiznání (1 462 140 Kč). Důvodem pro odlišné stanovení daně z převodu nemovitostí byl stěžovatelkou nesprávně uvedený základ daně, který nerespektoval skutečnost, že v důsledku vydání rozhodnutí odboru územního rozhodování Magistrátu hl. m. Prahy o umístění stavby ze dne 5. 8. 1994, č. j. 18662/OÚR/J2/rh, byl předmětem převodu stavební pozemek, a nikoliv orná půda bez trvalých porostů a staveb, jak uvedla stěžovatelka.

Poté, co správce daně ověřil v souladu s předloženým znaleckým posudkem vyžádaným správcem daně v rámci vytykácího řízení základ daně, vyměřil stěžovatelce shora uvedeným platebním výměrem daň z převodu nemovitostí ve vyšší výši. Protože však částka daně stanovená tímto platebním výměrem nebyla stěžovatelkou uhrazena ve lhůtě splatnosti daně z převodu nemovitostí [ust. § 18 odst. 2 a § 21 odst. 2 písm. a) až d) zákona], stala se podle ust. § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků daňovým nedoplatkem a správce daně tak byl v souladu s ust. § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků povinen toto prodlení penalizovat předepsáním penále. V této souvislosti je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno připomenout, že penále patří mezi sankce, které se uplatňují obligatorně v případě nesplnění povinnosti zaplatit daň ve stanoveném termínu. Nabíhá automaticky ze zákona, bez možnosti ovlivnění této skutečnosti správcem daně. Počítá se za každý den prodlení s platbou daně, a to ode dne následujícího po dni původní splatnosti daně až do data platby této daně. (Srovnej Kobík, J. Správa daní a poplatků s komentářem. 5. aktualizované vydání. Olomouc: Anag, 2007, s. 589.)

Z výše uvedeného je proto patrné, že důvodem prodlení stěžovatelky v žádném případě nebyla liknavost či průtahy správce daně, ale nerespektování změny právní úpravy daně z převodu nemovitostí ze strany stěžovatelky.

Nejvyšší správní soud rovněž nepovažuje za důvodnou námitku stěžovatelky, že jí nebyla doručena výzva ke sdělení stanoviska k rozhodnutí bez jednání, neboť jí mělo být doručeno toliko poučení předvídané ust. § 51 odst. 1, poslední větou za středníkem, s. ř. s.

Přípisem městského soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 7 Ca 52/2006 - 33, který byl stěžovatelce doručen dne 12. 6. 2006, byla tato poučena o svých procesních právech a povinnostech. Součástí tohoto přípisu bylo nejenom poučení o možnosti rozhodnutí věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., ale také výzva - v případě nesouhlasu s tím, aby soud o věci samé rozhodl bez jednání - aby sdělila stěžovatelka tuto skutečnost soudu, a to ve lhůtě dvou týdnů od doručení předmětné výzvy. A protože stěžovatelka na výše uvedenou výzvu nikterak nereagovala, konstatuje Nejvyšší správní soud, že městský soud postupoval v souladu se zákonem, když rozhodl o věci samé bez jednání, neboť stěžovatelka byla o této možnosti řádně poučena. V dané věci potvrzuje tento závěr i judikatura Nejvyššího správního soudu, například rozsudek ze dne 26. 2. 2004, č. j. 6 Azs 36/2003 - 50, publikovaný pod č. 641/2005 Sb. NSS.

K námitce stěžovatelky, že závěry městského soudu nevycházejí z přesně zjištěného stavu věci, když pozemek parc. č. 1000/3 v k. ú. V. C. posuzoval jako stavební pozemek, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Podané kasační námitce je především nutno vytknout její neurčitost, kdy stěžovatelka toliko obecně namítá, že jí blíže neurčené rozhodnutí o umístění stavby se vztahovalo k vedlejšímu pozemku a bylo dle tvrzení stěžovatelky na základě podaného opravného prostředku rozhodnutím ministerstva dopravy a spojů zrušeno. Stěžovatelka zmiňuje i další blíže nespécifikované rozhodnutí o umístění stavby, které má ve svém rozhodnutí citovat městský soud, jež se má rovněž týkat sousedního pozemku. Tato svá tvrzení však stěžovatelka ničím nepodložila. Z napadeného rozsudku městského soudu je zřejmé, že se v něm hovoří toliko o jediném rozhodnutí o umístění stavby ze dne 5. 8. 1994, č. j. 18662/93/OÚR/J2/rh, a to na straně 3, kde se jedná o zjevný překlep v č. j. předmětného rozhodnutí, a dále pak na straně 7 a 10. O jiném rozhodnutí o umístění stavby se městský soud nezmiňuje. Z obsahu spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, je navíc patrné, že na totožné rozhodnutí o umístění stavby výslovně odkazuje nejenom kupní smlouva ze dne 4. 2. 2004 v článku I. bodě 1.3., ale také znalecký posudek ze dne 16. 12. 2003, č. 1470/128/2003, vypracovaný Ing. R. H., kde je předmětné územní rozhodnutí podkladem pro zpracování tohoto znaleckého posudku. Obě listiny předložila stěžovatelka správci daně jako přílohu svého daňového přiznání k dani z převodu nemovitostí a skutečnosti v nich uvedené v průběhu daňového ani soudního řízení nikterak nerozporovala. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud tuto námitku stěžovatelky za bezpředmětnou. Navíc se jedná o skutečnosti, které byly stěžovatelce známy již v daňovém řízení. Tato okolnost je patrná z podané kasační stížnosti, neboť v ní stěžovatelka uvádí, že „*ve snaze daňové řízení neprodlužovat jsme však tyto skutečnosti neuplatňovali, obzvláště, je-li rozdíl ve výši daně minimální.*“ Jejich uplatnění až v kasační stížnosti proto hodnotí Nejvyšší správní soud jako účelové.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu

spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu